

Izvornik: članak Grega Šimanskog, „*NBC and NY Times 'Hush Hush' Why WTC Story Never Appeared; Blows Official 9/11 Account Sky High*“.

«EKSPLOZIJA JE DOŠLA SA DONJIH SPRATOVA...»

Intervju sa Vilijamom Rodrigezom, nekadašnjim domarem severnog tornja WTC (World Trade Center) – svetskog trgovачkog centra u Njujorku

Vilijam Rodrigez, 44. godišnji Portorikanac, je jedan od najvažnijih svedoka za to, da se ujutru 11. septembra 2001. u severnom tornju (zgradi) WTC na donjim spratovima dogodila žestoka eksplozija. On je radio skoro dvadeset godina kao domar u severnom tornju, spasao je stotine života na dan katastrofe i borio se kao zastupnik family groups zato da bude saslušan od strane službene istražne komisije. Nazvan je američkim herojem, međutim njegovo svedočenje je ignorisano kako od komisije tako i od štampe.

*Rodrigez je bio jedan od referenata na trodnevnom 9/11-kongresu „*Istina o 9/11 – zataškane činjenice i otvorena pitanja oko terorističkih napada 11. septembra 2001*“, koji je održan u Beču početkom juna 2005. godine. Ovo priređivanje je bilo deo višenedeljne evropske turneje jedne grupe kritičara 9/11, a projekat je finansirao amerikanac Džim Valter.*

Intervju koji sledi objavljuje se prvi put (u časopisu „Evropljanin“) i vođen je u Beču 3. juna. Prevod sa engleskog na nemački priredio je Tomas Majer.

TM: Gospodine Rodrigez, vi ste kao poslednji čovek napustili severni toranj World Trade Center, pošto ste kao što je poznato prethodno spasili još stotine ljudi. Kako je to uopšte bilo moguće? Kakav posao ste obavljali u severnom tornju?

VR: Radio sam skoro dvadeset godina kao domar u severnom tornju. Bio sam odgovoran za sve stepenice u tornju, 110 krakova, svaki se sastojao iz tri dela, ukupno dakle 330 stepenica. Tako da sam tačno poznavao zgradu, osim toga imao sam na raspolaganju jedan ključ tzv. Masterkey, koji mi je dozvoljavao ulazak u sve prostorije, uključujući i one opšte nepristupačne. To je bilo od odlučujućeg značaja. Jer 11. septembra je to bio jedini Masterkey koji je bio u funkciji.

TM: Da li ste taj ključ imali od početka? Kako sam čuo, morali ste da se borite za njega.

VR: Zaista: Dobio sam ga tek posle deset godina, jer sam stalno stavljao do znanja, da je absurdno bez takvog ključa pustiti nekoga da čisti sve stepenice u zgradi. – Vatrogasci su me 11. septembra sledili gore u tornju. Stotine ljudi – ne sto, stotine – su

bili spašeni pomoću ovog specijalnog ključa, na svakom spratu je radilo otprilike 300 do 400 ljudi. Popeo sam se do 39. sprata. Dok sam se penjao, čuo sam više eksplozija u unutrašnjosti zgrade.

TM: Gde ste čuli prvu eksploziju?

VR: Prvu eksploziju sam čuo već u prvom prizemlju, a ona je doduše došla iz donjih spratova koji se nalaze još dublje. Zatim se zgrada zatresla gore, što mi je bilo neobjašnjivo [udarac aviona AA 11]. Na to sam čuo neku drugu eksploziju; kako mi je kasnije rečeno, to je poticalo od jednog krila aviona, čije je gorivo eksplodiralo. I zatim sam čuo, kao što je već pomenuto, pri penjanju više manjih eksplozija. O tome sam pitao mnoge eksperte. Rečeno mi je, da su to bili rezervoari plina u kuhinjama. Ali, činilo mi se da to ne objašnjava stvar. Jer je postojala veoma stroga sigurnosna odredba za svaki deo inventara i za sve uređaje. Sve što se nalazilo u nekom birou, moralo je prethodno da bude odobreno s obzirom na opasnost od požara.

U službenom izveštaju istrage tvrdilo se, da je došlo do manje vatre na 77., 55., 44. i na 22. spratu kao i na B1-Etage [prvo prizemlje]. U slučaju da je vatra započela gore, kako je onda došlo do vatre na B1-Etage? Za to ne postoji nijedno uverljivo objašnjenje. Tu se tvrdilo, vatra se probila kroz otvore za lift sa takvom snagom, da je sve u okolini izgorelo. Ali kako onda objasniti to, da ja sâm nisam izgoreo na B1-nivou? Vidite, tu postoje čisto logičke i faktičke koještarije. Kada sam toga dana bio izvučen iz ruševine, ja nisam bio izgubio svest. Posedujem neku vrstu fotografskog pamćenja (...)

Vilijam Rodriguez i Dž. V. Buš

TM: Kako ste mogli uopšte da preživite pri potpunom rušenju severnog tornja?

VR: Izlazio sam iz zgrade kada je počela da se ruši. Ugledao sam jedno pancirano vatrogasno vozilo i skočio ispod njega.

TM: To Vam je spasilo život...

VR: Tako je moj život bio spašen.

TM: Rečeno je, da je pri pokušajima spasavanja 11. septembra bilo nezgoda kod vatrogasaca i policije.

VR: Već godinama postoji rivalstvo između vatrogasaca i policije. Kada se desi neka nesreća svaki od njih želi da bude Prvi. I to je stvorilo mnoge probleme. Vođa vatrogasnog odeljenja pokušao je da koordinira spasilačke radove. Ali нико га nije čuo, jer radio aparati koje je isporučila Motorola nisu funkcionalni. Zastupnici porodica tužili su kasnije Motorolu – ja sam takođe dao izjavu o nefunkcionalanju aparata – i

izgubili su parnicu pre nekoliko nedelja. Tvrdi se da su postojali neki problemi sa antenama. (...) To društvo ima očiglednu zaštitu.

TM: Dozvolite mi da se još jednom vratim natrag: Kada ste se penjali na gornje spratove tornja, jasno je da se niste plašili da bi sve moglo da se sruši.

VR: Niko nije očekivao takvo šta. Bilo nam je saopšteno, da bi ova zgrada mogla sve da izdrži. A neki požar na 77. spratu, to je bilo na velikoj udaljenosti i nikakva opasnost za bilo koga.

TM: Da li Vam je neko tokom svega vremena dok ste davali intervju sa bilo koje strane ikada preporučio, da ništa ne kažete o eksplozijama koje ste čuli?

VR: Ne, nikada. Ali kada su se ovi intervjuji potom pojavili, ova tačka je jednostavno napuštena. Jedino u latinoameričkim medijima ništa nije retuširano. I ti su u SAD otvoreno ocenjeni kao opasni.

TM: Kako ste dalje živeli posle 11. septembra?

VR: Bio sam bez krova nad glavom. Živeo sam ispod mosta. I danas sam još bez posla.

TM: Mada Vas je Bela kuća izabrala za nacionalnog heroja?

VR: Tako je to.

TM: Na svoje traženje dali ste iskaz i pred službenom istražnom komisijom.

VR: Svedočio sam o tome [na jednom saslušanju iza zatvorenih vrata]. Ali konačni izveštaj nije to pomenuo nijednom rečju.

TM: Da li ste pri tome takođe govorili o eksplozijama koje ste čuli?

VR: Naravno. Od trenutka kada sam bio izvučen iz ruševina, ja sam govorio o tome. Ja nikada nisam promenio svoj iskaz. – Kasnije sam posvedočio, na veliku ljutnju komisije, da sam otprilike tri meseca pre napada video u severnom tornju jednog od pilota aviona. Ja sam bio jedini svedok toga. Odmah sam to javio FBI i mislio sam, da će ta stvar rutinski biti istražena, ali jednu godinu kasnije sam morao da zaključim, da se ništa nije desilo. I to je takođe izostavljeno u završnom izveštaju.

TM: O kom čoveku se radilo?

VR: O Mohandu Alshehriju, koji izgleda isto kao Ringo Star iz Bitlsa. Ja sam radio i za vikend i čistio toalete. Onda je jednog dana došao taj tip unutra i pitao me, koliko javnih toaleta mi imamo u okolini. Pošto sam već bio pri zatvaranju kapije rekao sam mu: „Vi možete da koristite ovaj ili onaj toalet.“ Tada se on okrenuo i rekao cereći se: „Ne hvala!“ Kroz glavu mi je prošao atentat iz 1993., i bio sam alarmiran. Pozvao sam svog prepostavljenog i obavestio sam FBI. Rečeno mi je: „Ah, to je nemoguće“ – i ništa nije preduzeto. Opunomoćenici komisije su kasnije mislili o tome: „Prokleti FBI! Oni su prvi svedoci prisustva jednog od otmičara aviona u unutrašnjosti tornja. To znači da su otmičari planirali tu stvar.“ Toalete su konačno jedina mesta, gde se sa ulice nesmetano može ući. Možda je taj čovek testirao okolinu, da bi našao mesto za „pospešivač eksplozije“ – „eksplozivni akcelerator“, kako su bukvalno rekli ljudi iz komisije. Bila je to njihova vlastita formulacija!

Svi iskazi Vilijama Rodrigeza dati pred službenom istražnom komisijom, kao i mnogi drugi važni iskazi svedoka, bili su ignorisani u završnom izveštaju na 585 stranica, objavljenom 2004. godine. Taj 9/11 Commission Report je David R. Griffin – autor knjige

The New Pearl Harbor – pravilno označio kao **9/11 Omission Report** [omission, engl. – propust, izostavljanje].

«Ja imam jednu misiju...»

Vilijam Rodriguez o službenom potiskivanju njegove izjave

„Ono što kod mene stvarno izaziva negodovanje jeste, da se moja priča nigde ne pojavljuje u izveštaju 9/11, pošto sam je ispričao iza zatvorenih vrata“, kaže Rodriguez o svom susretu sa članovima komisije. Ostavili su da moje svedočenje bude nepotpisano, i kada se izveštaj pojavio, nedostajao je moj iskaz kao i iskaz drugih svedoka o eksploziji na donjim spratovima, jer se zaključilo da je samo avion uzrokovao rušenje tornja.

To je potpuno neprihvatljivo i pokazuje, da se pokušava sa prikrivanjem nečega. Kako bi neko mogao da sumnja u to, da se ispod prizemlja desila jaka eksplozija, nakon što je razgovarao sa mnom i sa ostalih 14 ljudi, koji smo doživeli isto? Pa ipak ti iskazi se nalaze u direktnoj suprotnosti sa verzijom vlade, i zato se htelo da ja svoju izjavu dam iza zatvorenih vrata. Ovo objašnjava, zašto se u završnom izveštaju ne spominju moje ime i moja priča.

Molim američki narod da u ovom trenutku zahteva jednu novu i pravednu istragu, ne zbog moje volje, već zbog sećanja na sve dobre, nedužne ljude, koji su poginuli. Mi ne možemo dopustiti, da pravi izvršioci ovog zločina izbegnu pravdu, i ja sam ubeđen, da moje svedočenje, ako se sasluša, može krvicu jednom za svagda privesti pravdi.

Tokom poslednjih godina bio sam počašćen u Beloj kući. Davane su mi razne službene funkcije, u nameri, da me se privuče na njihovu stranu i da tako prestanem da pričam. Ipak, ja nisam podlegao pokušajima zastrašivanja u prošlim godinama, takođe ne ni onima od strane novinara, koji su rekli, da bi bolje bilo da zatvorim usta, jer ne znam sa kim imam posla.

Pošto su mi pričali sve te rđave stvari, običavao sam da Dotičnom gledam pravo u oči i rekao sam mu, da ja neću nikada ni jednoga trenutka odstupiti od istine, iz poštovanja prema mojih 200 umrlih prijatelja. Ja imam jednu misiju i neću mirovati, dok istina ne izađe na svetlost dana.

Preveo Siniša Nikolić